

Ești invidios pentru că eu sunt bun? – Comentariu vanghelic al P. Alberto Maggi OSM

Mt 20,1-16

Împărăția cerurilor este asemenea stăpânului care a ieșit dis-de-dimineată ca să angajeze lucrători în via sa. După ce s-a înțeles cu lucrătorii cu un dinar pe zi, i-a trimis în via lui. Ieșind la ceasul al treilea, a văzut pe alții stând în piață și le-a spus: «Mergeți și voi în vie și vă voi da ce vi se cuvine». Iar ei au plecat. Din nou a ieșit pe la ceasul al șaselea și al nouălea și a făcut la fel. Apoi a ieșit pe la ceasul al unsprezecelea și a găsit pe alții stând și le-a spus: «De ce stați aici toată ziua degeaba?» I-au spus: «Pentru că nimeni nu ne-a angajat». El le-a zis: «Mergeți și voi în vie!». Când s-a lăsat seara, stăpânul viei a spus administratorului său: «Cheamă lucrătorii și dă-le plata, începând de la cei din urmă și până la cei dintâi».

Venind cei de la ceasul al unsprezecelea, au primit câte un dinar. Venind apoi primii, se gândeau că vor primi mai mult, dar au primit și ei câte un dinar. Primindu-l, murmurau împotriva stăpânului, zicând: «Aceștia din urmă au lucrat o oră, iar tu i-ai tratat ca pe noi care am suportat greutatea zilei și arșița». Dar el a răspuns unuia dintre ei: «Prietene, nu te nedreptățesc. Oare nu ne-am înțeles cu un dinar? Ia ceea ce este al tău și du-te! Eu vreau să dau acestuia din urmă ca și ție. N-am dreptul să fac ceea ce vreau cu bunurile mele? Sau ochiul tău este rău pentru că eu sunt bun?» Astfel, ultimii vor fi primii, iar primii [vor fi] ultimii”.

Nu este ușor de acceptat un Dumnezeu care în loc să premieze pe cei buni și să pedepsească pe cei răi face în schimb să **”răsară soarele Său asupra celor răi și asupra celor buni”** (Mt 4,45), aferind tuturor iubirea Sa. Un asemenea Dumnezeu pare injust, precum stăpânul din parabola expusă de Isus (Mt 20,1-15). În ea ne este prezentat un proprietar de terenuri care angajează lucrători la via sa. Importanța muncii face ca stăpânul însuși să iasă dis de dimineată din casa sa la răsărit, pentru a merge în piața satului, și să angajeze lucrători (Mt 20,1). Plata era de un dinar pe zi, și este ceea ce stăpânul garantează lucrătorilor. Marea disponibilitate de persoane face ca la primul strigat să se poată satisface necesarul pentru o întreagă zi.

În schimb, surpriză, spre ora nouă a dimineții, stăpânul iese din nou, în căutare de alți lucrători. Nu o face pentru necesitatea viei, primii chemați sunt mai mult decât suficienți, dar îi angajează pentru că ei sunt încă dezocupați, și fără muncă, iar în aceea societate însemna fără mâncare. Stăpânul se gândește și se preocupă de necesitatea lor. Și acestora promite să le dea plată în funcție de lucrul făcut (ceea ce vi se cuvine, Mt 20,4).

La jumătatea zilei, omul se reîntoarce din nou în piață, și angajează alți lucrători, și face la fel și la ora trei după amiază. Deja lucrători în vie sunt mai mult decât suficienți, dar stăpânul este mai mult preocupat de faptul că mai sunt încă persoane fără lucru decât de interesul său. Și este deja aproape apusul, spre ora cinci seara, când stăpânul se duce să caute alte persoane pe care nimeni nu le-a chemat la lucru. Lipsește doar o oră până la terminarea zilei lucrătoare, deja nimeni nu le-ar mai fi luat. Nu au lucrat, deci nu vor mânca. Când nimeni nu se gândește la ei, se va ocupa stăpânul viei, care cheamă și pe aceștia la lucru, fără să vorbească în schimb de vreo plată: nu vor lucra nici măcar o oră, și vor putea fi să câștige o bucată de pâine.

Piaza satului este deja goală. Nici un o persoană nu mai stă în așteptare de lucru: sunt cu toții la vie, care este plină de lucrători. Cei care au început munca dis de dimineață, au fost fericiți să vadă că ajung pe parcursul zilei alte brațe de muncă; cu ajutorul lor ziua nu a fost grea. Fericirea lor se transformă în entuziasm când văd că administratorul începe să plătească pe ultimi, cei care au lucrat mai puțin de o oră, și le dă lor un dinar: nu este o plată, ci este un cadou. Dacă cei care au muncit o oră primesc cât a fost stabilit cu primii lucrători pentru o zi întreagă, la cei care au suportat greutatea și arșița zilei cu siguranță vor primii cel puțin de trei ori mai mult.

Dar când văd că sunt plătiți cu un dinar, așa cum a fost stabilit, eliberează deziluzia și în răutatea lor, pentru că erau siguri și **"se gândeau că vor primi mai mult"** (Mt 20,10), și consideră stăpânul nedrept. Domnul viei nu a fost nedrept (le-a fost dat ceea ce li s-a promis, așa cum s-au înțeles), ci generos. Nu ia nimic la cei care au lucrat de la răsărit, dar vrea să dea același salar și celor veniți ultimii. Aparând comportamentul său, stăpânul viei se definește bun **"ochiul tău este rău pentru că eu sunt bun?"**, Mt 20,15). În comportamentul proprietarului de vie, Isus îl rafigurează pe Tatăl.